

HARMONIA REALIZACJI CHARYZMATÓW

W klasycznym nowotestamentalnym rozumieniu św. Pawła Apostoła charyzmat jest darem, który dana osoba w darmowy sposób otrzymuje od Ducha Świętego. Żywotność i kreatywność Bożego Ducha sprawia, że różnorodność rozdawanych i otrzymywanych darów jest nieograniczona. W swoich listach św. Paweł wymienia tylko niektóre z Bożych darów. Na przestrzeni dziejów Kościoła, aż do dnia dzisiejszego ta liczba nieustannie wzrasta i ukazuje bezustanną troskę Boga o zbawienie i udoskonalenie stworzenia. Patrząc na te rozmaite charyzmaty, możemy dostrzec ich pewną cechę stałą: nie służą one dla zbawienia czy udoskonalenia danej osoby, ale dobra innych osób i dla budowania wspólnoty wierzących.

Każdy ochrzczony otrzymuje zatem od Boga swoje własne i wyjątkowe dary, które należy odkryć i pielęgnować. Szczególnym charyzmatem jest zawsze charyzmat Założyciela jakiejś wspólnoty religijnej. Ten charyzmatyczny dar Bożego Ducha dla wspólnoty wierzących przejawia się w widzialny i doświadczalny sposób poprzez narodziny nowej wspólnoty wierzących. Niewidzialne charyzmaty, które nie ujawniają się na zewnątrz i nie przynoszą dobrych owoców dla budowania Ciała Chrystusa, nie istnieją.

Nasz Założyciel, św. Wincenty Pallotti, otrzymał od Boga założycielski charyzmat. Wierzymy w to mocno, tworząc duchową rodzinę, która powołuje się na ten charyzmat i jest przekonana o jego owocności. Św. Wincenty Pallotti w swoich duchowych zapiskach stwierdził z całym przekonaniem, że od Boga, Trójcy Przenajświętszej, otrzymał założycielską inspirację. Co więcej, potrafił zidentyfikować czas i miejsce otrzymania tego charyzmatycznego natchnienia. Nastąpiło to w czasie dziękczynienia po Mszy św. dnia 9 stycznia 1835 roku w klasztorze sióstr karmelitanek „Regina Coeli” w Rzymie. Od tego momentu cała działalność i twórczość Pallottiego zmierzała w stronę realizacji charyzmatu, jaki Mu został udzielony. Ów charyzmat posiadał też krótkie syntetyczne streszczenie w postaci sformułowania: „Apostolstwo Katolickie, czyli Powszechne”

W jaki sposób możemy rozpoznawać charyzmaty Założycieli? Do naszej dyspozycji mamy przede wszystkim dwa źródła: są to wypowiedziane lub spisane słowa oraz całe spektrum działalności danego Założyciela. Pisma naszego Założyciela, które pozwalają nam wejść w głąb jego wnętrza, są różnego rodzaju. Oprócz duchowych osobistych zapisków, znajdujemy jego listy czy szkice do kazań, pisane manifesty i teksty prawne regulujące życie przyszłej wspólnoty. Szczególną wartość posiadają napisane przez niego teksty przeznaczone do publikacji. Wspomnieć warto Maryjne rozważania na „Miesiąc maj” czy krótki teologiczny traktat „Bóg – Miłość Nieskończona” Te pisane teksty otwierają nam spojrzenie na jego maryjność, zafascynowanie Bogiem, Nieskończoną Miłością i Miłosierdziem, i wybieganie w przyszłość, kiedy nastanie „jedna owczarnia pod jednym pasterzem”

Równie różnorodna i niespożyta była apostołska działalność naszego Założyciela. Zaraz po święceniach rozpoczęła się jego „akademicka przygoda” Pracował jako wykładowca na Uniwersytecie Sapientia prowadząc seminaria teologiczne. Z biegiem czasu teologiczne zainteresowanie przemieniło się w duchowe kierownictwo. Wiele indywidualnych osób i wspólnot zakonnych korzystało z jego doświadczenia i wiedzy. Formowanie duchowieństwa stało się jednym z istotnych zajęć Pallottiego. Organizowane przez niego konferencje dla duchowieństwa cieszyły się wielką popularnością. Jednak ta formacyjna duchowa działalność była zawsze uzupełniana praktycznym działaniem w duchu służby dla wszystkich potrzebujących. Biografie Pallottiego są pełne opisów różnych jego charytatywnych inicjatyw, które były konkretną i twórczą odpowiedzią na znaki czasu i potrzeby Ludu Bożego w Wiecznym Mieście. O Pallottim, który rzadko opuszczał mury Wiecznego Miasta, nie można w żaden sposób powiedzieć, że był człowiekiem o wąskich czy ograniczonych horyzontach. Wręcz przeciwnie, praca w Rzymie i przynależność do kleru diecezji rzymskiej była dla Pallottiego wyzwaniem, aby troszczyć się o cały Kościół powszechny.

Ten krótki opis apostołskiej działalności naszego Założyciela może stanowić tło dla życia i aktywności Księdza Profesora Lucjana Baltera. Pozwoli też zobaczyć niepowtarzalną drogę Ks. Profesora, który pragnął realizować otrzymane od Boga dary i talenty w charyzmatycznym nurcie św. Wincentego Pallottiego. A trzeba powiedzieć, że – jak Pallotti – otrzymał wiele talentów i chciał je urzeczywistniać przez niestrudzoną pracę, wysiłek intelektualny i długie godziny spędzone na przygotowywanie wykładów, tłumaczeń i licznych publikacji.

Niemal całe swoje życie spędził on w Wyższym Seminarium Duchownym w Ołtarzewie. Ograniczenie zamieszkania do jednego miejsca nie było jednak przeszkodą dla otwartości jego umysłu oraz rozległej pracy formacyjnej i dydaktycznej. Wiemy, że podejmował wykłady i zajęcia na licznych uniwersytetach i uczelniach, gromadząc zawsze wielkie grupy studentów, którzy u jego boku zdobywali wiedzę teologiczną i pisali prace naukowe.

Bliska Pallottiemu maryjność wyrażała się w życiu Ks. Profesora w pogłębionym studiowaniu mariologii i aktywnym uczestniczeniu w międzynarodowych gremiach i sympozjach, które poświęcały się zgłębianiu tej tematyki. Ponadto pallotyńska wizja Boga jako Nie skończonej Miłości i Miłosierdzia znalazła w działalności Ks. Profesora Baltera szczególne miejsce. Przez wiele dziesięcioleci zgłębiał on tajemnicę Bożego Miłosierdzia, sięgając nie tylko do objawień udzielonych św. Siostrze Faustynie Kowalskiej, ale też czerpiąc pełnymi garściami ze skarbca Pisma Świętego oraz pism Pallottiego. Marzenie o przyszłej jedności całego świata i Kościoła znalazło swój konkretny wyraz w wydawaniu czasopisma „Communio” Ta praca w międzynarodowej redakcji, w której uczestniczył też kard. Józef Ratzinger, przyniosła Księdzu Profesorowi wiele kontaktów w świecie nauk teologicznych, a były one ułatwiane poprzez znajomość wielu języków.

Charyzmaty, jakie otrzymują Założyciele, są darem dla wspólnoty Kościoła w określonym miejscu i czasie. Nie żyją one jednak w jakiejś pustej przestrzeni, ale potrzebują „uczniów”, którzy przeżyją fascynację tym charyzmatem i będą kontynuować jego realizację. Kamień wrzucony do wody wywołuje fale, które jednak z biegiem czasu zaczynają się zmniejszać. W duchowych rodzinach życia konsekrowanego potrzebne są jakby kolejne kamienie, które będą podtrzymywać dynamiczny ruch fal. Innymi słowy, potrzebni są kolejni naśladowcy, którzy będą odczytywać charyzmat Założyciela i łączyć go z własnymi darami, które otrzymują od Bożego Ducha, który działa w Kościele. Na życie i działalność Ks. Profesora Lucjana Baltera możemy popatrzeć poprzez ten obraz fal, jakie wywołują rzucane do wody kamienie. Starał się on odczytać najistotniejsze elementy pallotyńskiego charyzmatu i wzmacniać jego fale poprzez konkretną działalność i poprzez pogłębianie myśli. Kluczowa rola Maryi w historii zbawienia, zafascynowanie Bogiem bogatym w Miłosierdzie, nieustanne ożywianie eschatologicznej nadziei na zbawienie – to tylko kilka fal, które harmonijnie się nakładają na duchową dynamikę wywołaną przez św.

Wincentego Pallottiego. Wczytując się w charyzmaty, jakie otrzymał nasz Założyciel, także my stajemy przed wyzwaniem, byśmy realizowali nasze talenty i Boże dary dla budowania królestwa Bożego: dla ożywienia wiary i rozpalania miłości.